

Várunk az újra... Ő minket vár, ő vár minket

2Pt 3,13

■ PÉTER ZOLTÁN

Értem én a hónap igéjének elhelyezését. November hagyományosan a temetőjárás ideje, a halottainkról való megemlékezéseink, az egyházi esztendő záró időszakaként pedig az istentiszteleteink a végső idők dolgait tematizáló hónap. Ennélfogva talán a távlatibb reménységünk felőli kérdések vagy a reménységeink-reménytelenségeink közötti belső küzdelem felerősödésének az ideje is. Mit is várunk mi a halál után? Miben látjuk a történelem végcélját? Meddig és miért éppen csak addig merek előretekinteni képzeletben?

Minket is megkísért a gondolat: Minden maradni fog a régiben! Soha nem teljesedik be az üdvösség! Hiszen hány nemzedék előrement már, és még mindig nem jött vissza az Úr! Hol van az ő eljövételének ígérete? Miért nem jön már? Meddig lehet feszíteni az istentelenség és embertelenség húrjait, amikor már azt mondja az Úr: most már megelégteltem a hiábavalóságait, nem várok tovább a megtérésükre. Eddig vártam. Elég!

Az idei Szélrózsa hívószava is visszacseng bennem: Elég! „...az egész teremtett világ együtt sóhajtozik és együtt vajúdik mind ez ideig.” Emberi túlkapasok, sokszor kegyetlen teljesítményhajsza, állandósuló meg nem elégedettség, közösségeink felgyorsuló tünő erodálódása, elszemélytelenedés és atomizálódás miatt sóhajtott „elég”-fohászaink és hitvallásaink mintha soha nem találnának megértő fülekre.

De mikor lesz elege az Úrnak az ember kultúrtörténetéből?

„Istenünk, itt hozzuk néked mindenünk, / Itt állunk, várunk az újra...”

Egy egész sor – dogmatikailag is alapvetőnek számító – meghatározó ige vagy bibliai kifejezés cikázik bennem, amikor Péter apostol apokalipszisét olvasom. Most csak egymásra halmozva, a teljesség igénye nélkül, mintegy szembesülve sokféleségükkel sorjázom őket, ahogy eszembe jutnak:

A végső idők dolgai; eszkatológia, messiási békekorszak; a tehén a medvével legel; az oroszlán szalmát eszik; nem pusztít szent hegyemen senki, tele lesz a föld az Úr ismeretével; a legfiatalabb is százéves korában hal meg; Krisztus feltámadt a halottak közül mint az elhunytak zsengeje; az utolsó ellenség a halál; alfa és ómega; kezdet és vég; az utolsó idők jelei; paruszia; az Emberfia eljön az ő dicsőségében; az ég felhőin eljön hatalommal; elküldi angyalait; elragadtatunk a felhőkön, a választottak összegyűjtése; utolsó ítélet; a test feltámadása; feltámasztatik romolhatatlanságban; el fogunk változni; földi sátorunk összeomlik; örökkévaló mennyei házunk; színről színre látunk; Isten lesz minden mindenkben; eltöröltetik a töredékes; eljön a tökéletes; úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten; olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyben; dicsőséges testéhez ha-

sonlóvá változtatja a mi gyarló testünket; ahol én vagyok, ott legyetek ti is; hajlékot készítek számotokra; a mennyben van polgárjogunk; Isten az elhunytakat is előhozza; mindenkor az Úrral leszünk; a mennyből alászálló új Jeruzsálem; minden könnyet letöröl a szemükről; halál sem lesz többé; az el-sők elmúltak; az élet vizének folyója; az élet fájának levelei a népek gyógyítására; a Bárány trónusánál énekelnek; a szombati nyugalom vár az Isten népére; stb.

Sokféle kijelentés, sokféle megfogalmazás, sokféle kép, sokféle elképzelt idősík, sokféle reménység, sokféle várakozás a Bibliában.

De mi van ezekből a mi reménységünkben?

Néha azon kapom magam, hogy valamilyen, korábbi tapasztalatnál fogva általam magasra minősített konkrét helyszín után sóvárgok, amely valamiképp érzelmileg megindít, mert egyfajta ködösen kiszínezett, romantikus, már-már érzélgősen, gyermekdeden sóvárgott békesség, nyugalom, pihenés áhított, de nagyon is képlékeny és határozatlan vágyát vetítem rá.

Timothy Keller *A tékozló Isten és két elveszett fia* című könyvének egyik fejezete is a fenti érzéseimet visszhangozza, melynek címe: Vágyunk az otthon után.

„...*mi magunk is sóhajtozunk magunkban, várva a fiúságra, testünk megváltására.*”

De milyen újra vágyunk mi igazán? Isten által teremtett új világra, vagy emberi képzeletünk által teremtett új világra? A romlandó testünk mellett a szívünk, gondolataink, akaratunk megváltására is, vagy csak az emberi hajsza és a társadalom gondjától való megváltásra? Ki szabadít meg minket ebből a halálra ítélt testből? Ez a halálra ítélt test pedig egyet jelent a világunk jelenlegi halálra ítélt ábrázatával is.

Sóvárogva várunk az igazi test, az új ég és föld, az igazi otthon után. És abban az otthonban békesség, megértés, elfogadás, szeretet, áldott közösség és kedves, játékos változatosság, ámde mégis tiszta örömmel együtt van jelen.

„*Még ma velem leszel a paradicsomban...*” Igen, ennél többet azt hiszem, nem lehet ígérni!

Valahogy így képzeljük a beérkezést, a hazaérkezést, azt a szép helyet, ahol örök ifjúság is van, és ugyanakkor már nincs felesleges és megtévesztő többértelműség, csak egyértelmű, szintiszta, kapcsolataink és környezetünk minőségéből fakadó öröm és megelégedettség. Eltöröltetett a töredékes és megjelent a tökéletes. Ez az új ég és az új föld ígérete. Amelyben igazság lakik. És jól tudjuk, hogy ennek a végső, beteljesedett igazságnak a garanciája, letéteményese az a Jézus Krisztus, aki ott van ennek az új égnek és új földnek a középpontjában győztes Bárányként, aki a trónuson ülő mellett kap helyet, és előtte borulunk le mindannyian.

Itt már valóban nincs versengés, összehasonlítgatás, féltékenység és irigység, következképpen ármány és intrika sem. Itt már nincs kereseti különbség, eltagadott vagy be nem vallott jövedelem, vagy offshore cég, vagy látszattervekenység, vagy mutyizás, becstelenség és becsapás, rászedés és ámtás. Itt már nincs reklám, megtévesztés, hengegés és hőzöngés, gög és kivagyiság, megkülönböztetés és kirekesztés, lenézés és kisebbségi érzés, mert itt csak testvérek, atyafiak, azaz istengyermekek vannak az Atya dicsőségében, és mindegyik testvérnek elegendő ragyogása van, olyan visszfénye a Világosságból, amely nem emberi, nem áruba bocsátható, nem unható meg, mert olyan, mint gyermekkoraink kaleidoszkópja, csak sokkal változatosabb, szebb, igazabb és tündökletesebb.

Péter apokalipszisének félelmetes vízióját a recsegve-ropogva elmúló egekről, a tűzben felbomló elemekről nem szeretjük hallani. Egyetlen rövid, velős, „de”-vel kezdődő mondat zárja le, amelyben minden felsorolt reménységünk benne van. Új ég, új föld, az Igazság lakik ott. Igen, őt várjuk, és ő elég garancia nekünk az új valóságunk elfogadásához.